

и зарождението на друг.⁴⁹ Тръгвайки не от Яворовата поезия изобщо, а от умелата ѝ субституция, т.е. от изградената стъпаловидна структура на антологията, Вл. Василев изпада в интерпретативно противоречие: да говори и открива в последната поетична книга на Яворов едновременно накъсаност и постъпателно развитие на дискурса или – разрыв в художествената ситема, придружен от усещането за нейната нерушимост. И точно затова се наемаме да твърдим, че в антологията Яворов най-малко цели онагледяването на постепенния и прекалено забавен процес – процеса на избистряне (конвенционализиране, както и хомогенизиране след 1905–1906 г.) на поетическия език. Тъй като опитът на Яворов в поезията е тъждествен на усвояване на различни „почерци“, то смятаме, че е нелогично да се очаква „Подир сенките на облаците“ – безспорна манифестация на разнопочерковостта – да бележи стилово единство и еднопосочие. Антологията елиминира както еволютивното съзряване на поетическия изказ, така и възможното му опрозрачностяване. (Когато говорим за семантична непрозрачност на Яворовата поезия, обикновено имаме предвид периода след 1905–1906 г. В това изследване обаче, непрестанно съпоставяйки творби на ранния и на късния Яворов, ще достигнем заключението, че изказът в ранната му поезия е привидно референциален и поради това – понятен и достъпен. Въобще „тъмнотата на мисълта“, за която Яворов говори пред М. Арнаудов, визирайки *втория си период*, не е внезапно явил се феномен от 1906 г. нататък. Налице са редица основания да мислим, че и текстовете „Пред тъмничний зид“, „Овчарска песен“, „Мечта“ не са толкова денотативно ограничени, както бихме искали да бъдат.) В крайна сметка, не само лишено от естетически ефект и резонанс, но и изцяло анахронично в тогавашния културен контекст би било бавното и плавно засичане-задълбочаване на гещалтите в Яворовата художествена система. Евентуалното заснемане на тази плавност би разкрило *единосъщието* на конституентни